

"Me ei pea oma vabadusega võidujooksu."

ELUAEG OLEN TAHTNUD ÕUE.

Mida see mulle tähendab?
See on hinge ainuke nõue,
mis mind elule lähendab.

Ligi kolm põlvkonda eestlasi võttis Juhan Viidingu sõnad omaks.

Eluaeg olen tahtnud õue.

Meie kolm põlvkonda tahtis kogu aeg õue. Nüüd on see aeg käes. Meil ei ole enam seda nõuet, seda mõõdupuud. Nüüd, vastates kadunud luuletajale, ei teagi me enam, mida see tähendab, see kolme põlvkonna ainuke nõue .

Meil tasub sellele mõelda, vaadata peeglisse ja küsida: kas me tõesti ei tahtnud seda?

Juba esiajaloolaseks peetud Hesiodos ja pärast teda tänapäevani välja on mitmed rääkinud ja uskunud Kuldsesse Ajastusse – minevikku, kus kõik oli parem, rohi rohelisem, mehed mehelisemad, naised naiselikumad ja lapsed targemad. Kuigi me ise oleme need lapsed.

Kui mõtleme Eesti välispoliitikale või majandusele, vabadusele, õigusriiklusele, meie julgeolekule, siis mõistkem, et viimase 22 aasta jooksul oleme palju, palju kaugemale jõudnud kui varem. Mistõttu ka nüüd – juba võime seda tunnistada – on alusetud need hirmud, mis omal ajal olid ja mis kestsid nii kaua, et me teistkordne ja imeline iseseisvus on asi, mis ei kesta nii kaua kui esimene kord.

Mis ei tähenda, et me peaksime olema praeguse olukorraga rahul. Kaugeltki mitte.

Sest nüüd, kui, Jumal tänatud, pole eestlase ainus hinge nõue tahta õue – või pigem on see inimeste silmis muutunud Eesti suurimaks hädaks – mõistkem ka, et paremaks tegemine on meie endi kätes. See ongi iseseisvus.

Tegelikult on homne päev kainestav. Kui me alatasa võrdleme end riikidega, kes on vahepealse aja vabad olnud, kellest mõnda sõda ei rääkinudki, ja leiame end vajaka, oleme pahased, et me palgad pole nende tasemel, et elu seal näib parem olevat, siis meenutagem ka:

kust me peale hakkasime, kui alustasime teist korda?

Sestap pole homne päev, mil Eesti on taas iseseisev kauem kui me riigil õnnestus eelmine kord olla, üldse mingi pidupäev. See on hirmude kadumise ja lootuse päev.

Me ei pea oma vabadusega võidujooksu. Vabaduse piir avardub, libiseme sellest maagilisest joonest röömsa rahuga tasakesti üle. Seda päeva võime tähistada vaikselt-röömsas tänulikkuses, aga eelkõige igaüks omaenda südames.

Aitäh.